Man strikker videre. Nr. 2 er 648 Omg. større end Nr. 1, og disse 648 Omg. med Spoling og Strikning bliver betalt med 5 Øre. Er man da doven? Det er ikke muligt at naa 2 Dus. af dette Nr. til Midnat. Men — man *vil* naa de 2 Dus. Man skal. Hvornaar skal den dyre Maskine ellers blive betalt? Man spoler videre og — strikker. Kl. $1^1/_2$ ligger de 2 Dus. paa Bordet. Fortjenesten er 1 Kr. 60 Øre. Det var ellers Spøg at vide, hvad man kunde drive det til. $^1/_2$ Dus. endnu? 2,652 Omg.? Bare Garnet var spolet. Man maa prøve. Man spoler igen og strikker.

Der ligger 4 Par færdige. Man skal igen spole. Nej, man kan næsten ikke mere. Der er noget i én, der skriger. Det er næsten, som hele Nervesystemet begynder at stivne. Man lader Maskinen staa. Kl. er $3^1/_2$ over Midnat. Daglønnen er gaaet op til 1 Kr. 86 Øre. Man har spolet og strikket 3 Pd. 96 Gr. Garn: 12,376 Omg.

Efter Nr. 2 følger 25 Dus. Nr. 3. Her lyder Opskriften: 2 Pd. 10 Gr. Garn og — 85 Øre i Strikkeløn. Var dette da muligt? Skal man da fortvivle, tvinges, drives ud i Oprør? Spole og strikke over 2 Pd. Garn for 85 Øre! Men man vogter sig vel for at tale højt. Thi noget værre kan ikke hænde, end om man intet Arbejde faar. Nr. 3 har 696 Omg. mere end Nr. 2, og disse betales med 5 Øre. Man begynder at grue for et følgende Nr. efter samme Skala: 5 Øre for hver 6—700 Omg. højere op. Er dette Arbejdsvilkaar, der virkelig er til at holde ud? Selv med Anspændelse af alle sine Kræfter og selv ved Hjælp af en kostbar Maskine, der vil være ubrugelig om 6—7 Aar, skal det kvindelige Arbejde være lænkebundet til nærmere 1 end 2 Kr. for en lang Arbejdsdag. Og det skulde aldrig blive anderledes! Ikke nu? Ikke i vor Tid? Ikke i lange, lange Tider? Hvor skal det da ende? Skal det gøres umuligt for den Kvinde, der gerne vil gaa sin hæderlige Gang gennem Livet, at erhverve sig Livets Ophold? Og hvorfor da? Ja, hvorfor? Hvorfor skal til Eksempel en Uldfabrikant-Grosserer være i Stand til at erhverve sig en Formue paa nogle faa Aar?

Hvorfor kan en falleret Købmand blot anskaffe sig nogle Strikkemaskiner, faa nogle Jomfruer til at arbejde med fra Morgen til Aften og saa selv plus hele Familien leve flot paa disse Jomfruers Arbejde? Ja, hvorfor — om ikke fordi disse „Industriens Bærere" kan byde os modstandsløse Kvinder et saa himmelraabende uretfærdigt Vederlag for vort Arbejde, som — ja, som de gør. Det er jo vitterligt nok, at noget slettere betalt Arbejde end Maskearbejde gives der næppe. Kun Fabriksarbejderne kan gennem deres Fagforeninger stille